

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Virtute Ac Sacramento Pœnitentiæ Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XLI. Argumentum. Tractat præsens Decisio de Confessariis Monialium Episcopo subditarum. De origine Monasteriorum, & eorum Clausuræ. Indigitantur Confessariorum Monialium qualitates, ac ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94661](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94661)

DECISIO XLI.

ARGUMENTUM.

Tractat præsens Decisio de Confessariis Monialium Episcopo subditarum. De Origine Monasteriorum, & eorum Clausuræ. Indignantur Confessariorum Monialium qualitates, ac requisita. Cautelæ præscriptæ ab Innocentio Papa XI. in audiendis confessionibus Monialium ægrotantium. Deciditur difficillimus casus Monialis confitentis crimen reservatum; sed prohibentis Confessario accedere ad Episcopum pro facultate eam absolvendi, ob justum, ac probabilem timorem manifestationis sui ipsius, infamiæ, atque scandalorum.

SUMMARIUM.

- 1 Moniales variis nominibus nuncupata. Earum exordium.
- 2 Clausura Monialium initium sub Bonifacio VIII.
- 3 Confessarii Monialium Ordinarii, & Extraordinarii. Eorum ætas, & qualitates.
- 4 Parochi an possint esse confessarii Monialium? & an Regulares?
- 5 Moniales nulli possunt confiteri, nisi Confessario sibi assignato.
- 6 Jubilei tempore cui confiteantur Moniales? Et cui Novitiæ, & Puellæ?
- 7 Confessarius Extraordinarius quoties dari possit? & an uni soli Moniali?
- 8 Monialium obligatio circa frequentiam Sacramentorum. Et an teneantur confiteri Extraordinario?
- 9 Infirma Monialis confessio qua cautela sit audienda?
- 10 Confessarii Ordinarii Monialium expleto triennio statim auferendi.
- 11 Confessario quid agendum, dicente Moniale se habere casum reservatum, & nolle eum ire ad Episcopum pro facultate absolvendi?
- 12 Casus reservati Apostolica Sedi quinam sint? Et qui Episcopo? num. 13.
- 14 Episcopus absolvit ab omnibus casibus reservatis occultis.
- 15 Pœnitens non est manifestandus petendo licentiam pro casu reservato.
- 16 Litteræ S. Pœnitentiariæ impetranda pro casibus reservatis Monialium.
- 17 Leander Coloredus S. R. E. Cardinalis Laudatus.
- 18 Confessarius absolvit à reservatis, si pœnitens non potest ire ad Superiorem.

Post explicitas conditiones eorum, qui Religiosorum confessiones possunt audire; convenit, ut breviter tractemus etiam de qualitatibus Confessariorum, qui ad excipiendas Confessiones Monialium deputantur; & quoniam Moniales aliæ sunt immediatè Episcopis subiectæ; aliæ verò exemptæ, ac subditæ vel Sedi Apostolicæ, vel Regularibus; idcirco in præsentî Decisione de primis loquemur; de secundis in Decisione sequenti.

Moniales, (quæ etiam Monachæ, Deo dicatæ, Sponsæ Christi velatæ, ac aliis gloriosis nominibus per SS. Patres sunt appellatæ; quos recenset Tamburinus de Jure Abbatissar. disput. 7. quæst. 1. num. 1.) suam originem habuerunt ab exordio Ecclesiæ sub Magisterio Deiparæ, quæ Sanctam Martham, ac alias Virgines edocuit, se cœlesti Sponso Filio suo consecrare; & sub eruditione Apostolorum, à quibus Cœnobita Virginum Sacrarum per universum Orbem fuerunt constructa, ut probat idem Tamburin. dict. quæst. 1. à num. 5. & seqq. & in tractatu de Jure Abbatum tom. 1. disput. 2. quæst. 10. nec non Lezana in Summa tom. 6. ad Mare Magnum Cœmelitar. §. 33. numer. 262. Cumque incessivis temporibus per totam Ecclesiam ingens esset Sanctimonialium numerus, custodiebantur in innocentia, ac sanctitate vitæ absque præcisa lege clausuræ; quamvis clausuræ sub custodia solius Abbatissæ viverent usque ad tempora Bonifacii Papæ VIII. ut exemplis Historicis demonstrat idem Tamburin. de Jure Abbatissarum disput. 18. quæst. 2. ubi advertit, quod invalescentibus hominum iniquitatibus, præcipuè ob Principum discordias, & bellorum incendia, prædictus Bonifacius VIII. in principio sæculi XIV. per Constitutionem suam, quæ legitur in cap. Periculofo. De Statu Regular. in 6. ad tuendam honestatem Sacrarum Virginum, iisdem indixit perpetuam Clausuram, quam deinde præcepit Concilium Tridentinum sess. 25. de Regul. capit. 5. & postea eandem legem sub gravissimis pœnis confirmarunt Summi Pontifices B. Pius V. & Gregorius XIII. quorum Bullas de hac re transcribit idem Tamburin. dict. disput. 28. quæst. 3. & in eis tam Episcopi, quam Prælati Regulares strictè ad illam servari faciendam onerantur.

Igitur Monialibus nunc in perpetua clausura viventibus deputandi sunt per Superiores earum Confessarii Sacerdotes, qui eas Sacramentaliter audiant, & absolvant, aliæque Sacramenta illis ministrent; & agendo de Monialibus immediatè subiectis Episcopo; ad ejus Pastorale Officium spectat deputare hujuscemodi Confessarios ordinarios, & extraordinarios; hos bis, vel ter in anno; illos, qui per triennium durent, ad præscriptum ejusdem Tridentinæ Concilii dict. sess. 25. de Regular. capit. 10. & sint viri scientia, prudentia, ac pietate præditi; talesque tunc censentur, quando sufficienti doctrina Sacrorum Canonum, ac Theologiæ eruditi, constituti reperiantur in ætate annorum 45. vel saltem 40. ut ex Sacre Congreg. Decreto scribit Polaccus 2. part. Vacat. Epidem. De Conf. Monial. numer. 3. & ex Concil. Provinc. Mediol. notat Illustrissimus Crispinus de Visitat. Pastor. part. 2. §. 42. num. 46. & sciant retrahere Sanctimoniales à malo, id est à dissensionibus inter se; amicitisque cum aliis, & eas docere bonum, scilicet dirigere per viam Christianarum virtutum; & præcipuè si ipsimet Confessarii avaritiam odio habentes penitus abstinerint à muneribus; & meminerint id, quod S. Laurentius Justinianus aiebat, hoc est, Confessionem non esse Conversationem, ut nervosè insinuat in prædicta Visitat. Pastor. d. §. 42. n. 46.

Porro licitum non est Episcopis deputare Parochos in Confessarios ordinarios, vel extraordinarios Monialium; quia ipsi debent vacare confessionibus suorum Parochianorum, ac iisdem administrare Sacram Eucharistiam diebus festis; nec satis est supplere per Capellanos, nam obligatio Parochorum est personalis, & eis non licet dele-

deferere proprium pro appellativo: & ita decifum est à Sacra Congregatione die 10. Aprilis 1615. teste Bordonus d. resol. 118. num. 6. Lucerna Regular. V. Confessarius. num. 13. Barbola ad d. fess. 25. capit. 10. numer. 18. Similiter ex decretis ejusdem Sacre Congregationis fas non est Episcopis mittere Regulares tanquam Confessarios ordinarios, vel extraordinarios ad audiendas Monialium confessiones, ut legitur apud eundem Barbola de Jure Eccles. Univers. libr. 1. capit. 44. numer. 127. & Tamburinus de Jure Abbatissar. disput. 16. quest. 2. num. 4. & utrumque exactè observabat Eminentissimus ac Reverendiss. D. meus Cardinalis Gregorius Barbadius in hoc Episcopatu Patavino; & inde erat, quod in omnibus Parochialibus Ecclesiis hujus Civitatis florebat devotio secularium per assistentiam Parochorum in Sedi- bus Confessionalibus, festivis diebus, juxta præceptum ejusdem Eminentissimi Antistitis; quæ quidem devotio cessat Parochis discedentibus; & ut praxis demonstrat ruit etiam exercitium Doctrinæ Christianæ puerorum, se excusantibus Parochis circa propriam desidiam ob occupationem, quam habent in Sanctimonialium confessionibus.

Debent itaque Moniales confiteri peccata sua Confessariis, unicuique Monasterio earundem individualiter deputatis, adeo ut si confiteantur Sacerdoti pro secularibus approbato, vel alteri Monasterio constituto, vel suo ordinario, seu extraordinario, cujus deputatio sit finita, nulla esset absolutio ob Jurisdictionis defectum: nam definivit Clemens Papa X. in sua Bulla *In superna*, (de qua supra in Decis. XXXVIII. num. 32.) *Approbatos ab Episcopo ad personarum secularium confessiones audiendas nequaquam censerī approbatos ad audiendas confessiones Monialium sibi subjectarum; sed egere, quoad hoc speciali Episcopi approbatione: atque approbatos pro audiendis confessionibus Monialium unius Monasterii minime posse audire confessiones Monialium alterius Monasterii. Nidemque Confessarios semel deputatos, atque approbatos ab Episcopo ad Monialium confessiones pro una vice audiendas, haud posse expleta deputatione, in vim approbationis hujusmodi, illarum confessiones audire: Sed toties esse ab Episcopo approbandos, quoties casus deputationis con- rigerit.* Est etiam insuperabilis hæc inhabilitas Monialium eligendi sibi, quem maluerint Confessarium, ut neque tempore Jubilæi confiteri possint nisi uni ex illis specialiter deputatis per Episcopum, & approbatis ad Monialium confessiones eo tempore excipiendas; ut bene notat pax Jordanus libr. 7. tit. 12. n. 202. minime attenta opinione contraria Bordonus in resol. 5. n. 6. & in resol. 34. n. 53. ubi frivolis quidem rationibus veritatem deferit; & ad eandem legem adstrictæ sunt Moniales Novitiæ, in quibus cessat electio confessarii extranei; ut in se reverfus concedit Bordonus in resol. 118. num. 14. ubi puellis existentibus educationis causa in Monasterio dat libertatem confitendi cuicunque Sacerdoti pro secularibus approbato; quod non credo verum, quia ipsæ puellæ sunt obligatæ quo ad Clausuram, & quo ad Confessarium pro Sacramentis, æqualiter cum ipsis Monialibus, ut testatur Tamburinus de Jure Abbatissar. disput. 2. quest. 2. num. 14. & non effugeret punitionem Episcopi Confessarius non deputatus, qui accederet ad audiendam confessionem educandæ existentis in Monasterio.

Disputant verò Doctores, An possit Episcopus pluries, quàm bis, vel ter in anno, dare Confessarium extraordinarium Monialibus. Et affirmativè Doct. Clericali Tom. I. Liber IV.

respondent apud Bordonum d. resol. 5. numer. 3. & resol. 118. numer. 8. quia Concilium Tridentinum sess. 25. de Regul. dist. cap. 10. loquitur demonstrative; dicendo *bis, vel ter in anno*; non autem restrictive; & cum ita disponat ad favorem Monialium, talis dispositio tanquam favorabilis est ample interpretanda: adeo ut possint etiam Episcopi pluries concedere Confessarium extraordinarium privatis, seu aliquibus Monialibus illum petentibus, quando subijusta causa; & eum concedere expediat quieti conscientiarum earundem Monialium, ut contra Gavantum relatum à Lezana in Summa tom. 1. capit. 25. numer. 49. in fin. diffusè probat Bordonus d. resol. 5. num. 11. alios DD. ibi referens ita sentientes; nec non in *Miscellan. Decis.* 154. quibus ego addo Cotonium in *Controv. Illustr. libr. 2. contr. 7. num. 3.* & Diana Coordinat. tom. 7. tract. 1. resol. 348. existente in veteri part. 6. tractat. 8. resol. 28. & equidem in hoc prælaudatus Eminentissimus ac Reverendissimus D. meus Cardinalis Barbadius cum his suis Monialibus Patavinis benignè procedebat, & absque difficultate, quando requirebatur ab aliqua Moniali, ex iusta causa, extraordinarium Confessarium dabat; solitus dicere, facile Moniales incidere in dissidentiam cum Ordinario Sacerdote, & subinde reticere peccata, vel se subtrahere à frequentia Sacramentorum; unum solummodò esse advertendum ab Episcopo, ut virum prudentem, probatæ vitæ, ac virtutis concedat in extraordinarium singularem Moniali illum petenti; Superioresque rigidos, negando hanc gratiam, à Pastoris Officio, cujus est ovium infirmitati mederi, nimis declinare.

Stante igitur obligatione Monialium confitendi peccata sua Confessariis Ordinario, & Extraordinario sibi per Episcopum deputatis: quærent DD. an possint non accedere ad Confessarium Extraordinarium? & an Ordinario saltem singulis mensibus teneantur confiteri? Quo ad Extraordinarium, communis opinio Theologorum est, eas non teneri ad illum accedere, ea ratione, quia datur in earum favorem; favor autem non confertur in invitum. l. invito. 20. §. *Quod cuique.* ff. de Reg. jur. l. jubemus. C. de Eman. cip. liber. Bordonus dict. resol. 118. num. 8. & 9. Uno casu excepto, videlicet, si haberent aliquod peccatum mortale, de quo ex iusto motivo nolissent se accusare coram Ordinario, deberent enim illud confiteri Extraordinario, ut prudenter considerat idem Bordonus in resol. 5. num. 9. Quo verò ad Ordinarium, Moniales non esse obligatas saltem singulis mensibus coram eo confiteri, communiter scribunt Moralistæ, inter quos Pellizzarius de Monialib. cap. 6. num. 8. Tamburinus de Jure Abbatissarum disput. 16. quest. 6. Donatus de Regularibus, tom. 4. tractat. 13. quest. 1. & Bordonus resol. 5. num. 9. & resol. 20. num. 7. quorum doctrinam ego refelli in meis Decisionib. de Venerabili Eucharist. Sacram. Decis. XLIX. à num. 14. & seqq. ex pluribus rationibus, juribus, & auctoritatibus ibi allegatis circa obligationem earundem Monialium communicandi semel saltem in mense, quæ eò magis militat circa debitum confitendi, ut latè probavi in d. Decis. XLIX. quam Lectorem studiosum legere non pigeat.

Ubi verò Confessarius Ordinarius, vel Extraordinarius ingreditur Clausuram cum Cotta, & Stola, ut audiat Confessionem alicujus Monialis infirmæ, opus est, ut advertat, & exequatur præceptum Sanctæ Memoræ Innocentii Papæ XI. de quo loquitur Crispinus in d. Vistat. Pastor. pari. 2. §. 42. num. 48.

his verbis: *La Santità di N. S. Innocentio XI. adi* 4. *Febraro 1678. ha ordinato, che i Confessori nell' ingresso à Monasterii per assistere alle inferme, entrino sempre vestiti de gl' habiti Sacri, cioè con la Cotta, e si portino con modestia, & esemplarità, che si richiede in una funzione tanto pia; nè si trattengano più di quello sia precisamente bisogno; nè ricevano alcuna refezione dentro la clausura.* Die verò 21. Martii 1682. per litteras circulares omnibus Episcopis sic injunxit: *Che tutti i Confessori di Monache non debbano in alcuna maniera udire le Confessioni Sacramentali delle medesime, quando sono inferme, se non à Porte aperte della Cella, nella quale si trovano, con l' assistenza di alcune Monache; in modo però, che queste possano vedere solamente, ma non udire nè l' inferma, nè il Confessore; e ciò sotto gravi pene, anche di privazione di voce attiva, e passiva all' Abbadesse.* Consimile transumptum litterarum legitur impressum Anno 1686. in Synodo Barberina ad pag. 983. Confessarios autem ordinarios transacto triennio esse statim amovendos ab Officio pluries declaravit Sacra Congregatio Episcoporum; nec ad illud Monasterium remittendos, nisi alterius triennii cursu expleto, ut notat Nicolius in *Flosculis Verb. Confessarius num. 36. & 37.* quam triennalem contumaciam servandam esse liquet, ubi ex gratia Sacrae Congregationis ad instantiam Monialium prorogatum fuisset primum triennium ad alios tres annos; explosa omnino opinione Bardoni autumantis, in tali casu secundum triennium reputari pro vacatione, ac contumacia, ut ipse ait, *resol. 118. numer. 2* quod satis puerile est allerere.

Sed quid erit faciendum à Confessario sive Ordinario, sive Extraordinario, cui Monialis in confessione se accuset de casu reservato vel Sedi Apostolica, vel Episcopo; sed protestatur eidem Confessario se nolle sub quovis pretextu, ut ipse accedat ad Episcopum ad petendam facultatem eam absolvendi; tum quia ob iusta motiva timet infamare totum Monasterium, ac seipsam; tum etiam quia probabiliter argumentatur, ex huiusmodi facultatis petitione, Episcopum esse cogniturum personam ipsius pœnitentis, ac graviora damna inde esse sibi proventura? Quid agat Confessarius? Sudabit, algebit unico, & eodem tempore. Casus sanè difficilis, cuius resolutionem etiam doctissimi homines dare formidabunt.

Nihilominus ego consulurus huic Confessario; considero in primis, quòd casus reservati Apostolicæ Sedi sunt illi, qui continentur tum in corpore *Juris*, de quibus Eminentiſſimus Cardinalis Toleſtus *libr. 1. capit. 35. & 36.* tum in Bulla Cœnæ Domini, & alii quinque post Concilium Tridentinum per Summos Pontifices sibi specialiter reservati, nempe 1. Hæresis. 2. Duellum. 3. Simonia. 4. Violatio Ecclesiasticæ Immunitatis. 5. Violatio clausuræ ad malum finem. Summa Diana *Verb. Casus reservati numer. 1.* Donatus *Rev. Regular. tom. 3. tract. 4. qu. 36.* Barbosa *de Offic. & potest. Episcop. alleg. 50. num. 185.* Pax Jordanus *tom. 1. libr. 3. tit. 4. num. 93.* Casus autem Episcopo reservati alii sunt de Jure. 1. Percussio levis clericorum. 2. Incendiarii. Summa Diana *dict. Verb. Casus reservati numer. 2.* Reginaldus *dict. libr. 1. numer. 135.* & nonnulli alii, inter quos homicidium, mutilationes, pactiones

cum dæmone; quibus addendus est Abortus fœtus animati; ut ait Novarius in *Summ. Bullar. part. 2. comment. 2. numer. 12.* præter illos, quos Episcopi sibi specialiter solent vel per Edictum, vel per Constitutiones Synodales reservare; videlicet blasphemantes Deum ex consuetudine, vel determinatis vicibus; perjuri in iudicio; sceleratissimum contra naturam scelus cummittentes; & alii, ad sæculares personas tantum attinentes. Igitur Confessarius primo loco advertere debet, ex supracensitis casibus quisnam sit, in quem ruerit pœnitens illa Monialis; nam casus reservati ab Episcopo circa laicos comprehendunt etiam Moniales, ipsi Episcopo subjectas. Donatus *ubi supra tom. 4. tract. 13. quest. 34.*

Secundo loco confidero, parum importare, quòd prædictus casus fuerit ex Papalibus, vel ex reservatis Episcopo; quia cum sit occultus, ut supponitur (nam si esset notorius, vel publicus egredereetur spheram præsentis hypothese) potest Episcopus ipse absolvere, ac delegare facultatem absolvendi; vigore Concilii Tridentini *sess. 24. de Reform. capit. 6.* ut tenet Summa Diana *Verb. Absolvere. num. 54.* & ibi Sanchez in *Decalog. tom. 2. libr. 6. capit. 15. num. 76.* quamvis non desint contraditores, quos refert, & contra quos cumulat oppugnatores Diana *part. 7. tractat. 2. resolut. 20.* collocata in Coordinato *tom. 3. tractat. 3. resolut. 27.* & nos examinabimus infra *Decis. XLP. num. 5. & 6.*

His ita prænotatis strictè loquendo de modo per Confessarium tenendo, respondent communiter Doctores, quòd vadat ad Episcopum, & petat licentiam absolvendi unam pœnitentem à tali casu reservato, quem sibi indicavit in Confessione; nam eam Episcopus potest elargiri. *cap. De Monialibus. De Sentent. excommunic. Barbosa alleg. 41. num. 19.* Pax Jordanus *dict. libr. 3. tit. 4. numer. 46.* Tamburinus *de Jure Abbatissar. disp. 16. quest. 8. numer. 7.* & Bordonus *resol. 5. numer. 5.* & in *Miscellaneis Decis. 419.* per totam. Porò hoc unguentum non est applicabile nostræ plagæ; non solum quia pœnitens expresse protestatur, ne accedat ad Episcopum ob motiva supra relata; quæ spernenda non sunt à Confessario: sed etiam quia imminet periculum fractionis Sigilli Sacramentalis, & manifestationis personæ pœnitentis; ut bene docet Summa Diana *Verb. Sigillum num. 9. & numer. 21. ac sequentib.* quare ipse Diana *part. 5. tractat. 11. resolut. 12.* existente in Coordinato *tom. 1. tractat. 8. resolut. 13.* versus finem ita dicit: *Inferior petens veniam absolvendi à casu reservato, nullo modo potest personam aperire, vel casum ita explicare, ut ea venire possit in notitiam Superioris.* At in hypothese ex motivis præcedentibus probabilissimum est, si Confessarius accedat ad Episcopum, & dicat: in meo Monasterio est pœnitens egens facultate pro casu reservato; & Episcopus requirat speciem peccati, ex ejus aperitione statim Monialis potest fieri manifesta cum ejus infamia, ac totius Monasterii, & in consequentiam parentum, ac familiæ nobilis; sicque confessio Sacramentalis redditur odiosa, & aperitur via scandalis, ac inconvenientibus multis.

Pellizarius pro tanto vulnere exhibet emplastrum, lenitivum potius, quàm sanativum; nam in suo *tract. de Monialibus cap. 10. num. 283.* duo suggerit remedia; unum, quòd Confessarius mittat tertiam personam ad Episcopum, à quo obtineat facultatem absolvendi unam Monialem à casu reservato, in quem lapsa est. Alterum, quòd Confessarius eam absolvat, sed cum conditione, ut procuret, & procurare debeat prædictam facultatem ab Episcopo per aliquem alium confessorium. Hæc liniunt, ut dixit, non sanant, quia remanet vulnus apertum, per obligationem adhibendi aliam personam

personam, quæ alloquatur Episcopum cum eodem periculo, ut cognoscatur ipsa Monialis pœnitens, & exurgant scandala, ac inconvenientia supra considerata.

Itaque duo tantum videntur esse modi adjuvandi per Confessarium hanc Monialem pœnitentem absque timore scandalorum, vel revelationis ejus personæ. Primus est, procurare litteras à Sacra Pœnitentia, & ab eadem impetrare facultatem in foro secreto, ac pœnitentia abfolvendi à casu reservato. Hoc remedium facile est, ac præservativum à scandalis. Facilitas patet, quia directè supplicatio transmittitur Romam ad Eminentiss. ac Reverendiss. Cardinalem Summum Pœnitentiarium (qui in præfenti est Eminentissimus, ac Reverendiss. Leander Cardinalis Coloredus, cujus tanta est pietas, clementia, ac animarum salutis zelus, ut disputabile sit, an ipse à splendoribus Purpuræ Cardinalitæ illustretur; vel ab ipsius heroicis virtutibus eadem Purpura vividiores radios recipiat.) Præservat hic recursus à scandalis; quia exponitur casus sine nomine Pœnitentis, Monasterii, Civitatis, aut Diocesis, & facultas dirigitur Confessori per latricem præfentium eligendo, ut est notorium, & docet Leo in *Praxi ad Litter. Major. Penit. pag. 6. col. 1.* ideò hoc est remedium practicabile, & supra omnia elegibile; ut innuit Summa Diana *dict. verb. Abfolvere num. 51.* & docet Bonacina de *Censuris disp. 1. quest. 3. punct. 2. num. 4.*

Secundus modus est, quando verè urgent argumenta manifestationis, seu cognitionis personæ pœnitentis, & scandalorum per accessum Confessarii ad Episcopum; quod intali casu ipse Confessarius abfolvat prædictam Monialem, quam tamquam impeditam, & non habentem aditum ad Superiores abfolvi posse ab ipso Confessario testantur innumeri gravissimi Theologi, ac Doctores, videlicet Thomas Tamburinus in *Opuscul. de Exped. Confess. libr. 3. capit. 9. §. 4. num. 17.* ita scribens: *In tertio casu (recurrendi ad Superiorem pro absolutione à casu reservato) nunquam obligabitur Confessor Superiorem convenire propter peccatum reservatum pœnitentis: nam vel pœnitens potest adire prædictum Superiorem, & tunc non extreme indiget; Vel non potest, quia Verbi gratia, est infirmus in gravi periculo; vel habet (notetur) impedimentum perpetuum adeundi Superiorem; & tunc casus hic non est reservatus; & consequenter Confessor juxta regulas generales abfolvendi in articulo, vel periculo mortis, poterit illum abfolvere; neque enim pœnitens obligatur mittere alium, sive procuratorem, sive litteras, sive amicum; cum illud se præfentandi sit onus personale pœnitentis, à quo, cum non possit, excusabitur.* Idem docet, ac tradit Sanchez *libr. 2. in Decal. capit. 13. numer. 14.* ubi DD. eandem opinionem habentes allegant, quibus ego addo textum in *capit. Nuper. 29. in fin. De Sent. Excommun. sic loquentem: Verum si difficile sit ex aliqua justa causa quod ad ipsum excommunicatorem abfolvendus accedat, concedimus indulgendo, ut præfita juxta formam Ecclesiæ cautione, quod excommunicatoris mandato parebit, à suo abfolvatur Episcopo, vel proprio Sacerdote.* ubi Glossa explicat: *Sic ergo simplex Sacerdos potest abfolvere.* Quare ubi adest impedimentum accedendi ad Episcopum pro absolutione, posse proprium Parochum, vel Confessarium abfolvere, sustinent, consulunt, ac docent Doctores propè infiniti, quos cumulat Diana *part. 5. tractat. 14. resol. 58.* Item *part. 9. tractat. 7. resol. 10.* nec non *resol. 11.* quas

studiosius reperiet in opere Coordinato *tom. 1. tractat. 5. resol. 17. 18. & 19.* & quas occurrente hoc casu legere non desinat; ac etiam Dianæ Summam *dict. verb. Abfolvere numer. 53.* nec non Gobatum, & DD. per eum congestos in *Experim. Theolog. tractat. 7. numer. 369. & 384. ac 385.* Reginaldum quoque *libr. 8. numer. 85.* ac in puncto Collegium Salmanticen. de *Censuris tract. 10. cap. 2. numer. 63. & 64.* Igitur tuta conscientia, attentis moralibus periculis manifestandæ Monialis pœnitentis, scandalorum, infamiæ, ac aliorum inconvenientium, si Confessarius accedat ad Episcopum, poterit illum abfolvere propria auctoritate; cessare enim censetur reservatio in hoc casu; & à jure habere necessariam facultatem; cum ipsa Monialis ob perpetuum impedimentum Clausuræ non valeat se præfentare Superiori ad absolutionem obtinendam.

DECISIO XLII.

A R G U M E N T U M.

Electio, & approbatio Confessariorum Monialium Regularibus subditarum à quo sit faciendæ? Stipendium eorundem Quale? & Quantum? Socius Confessarii Regularis an intret cum ipso in Clausuram Monialium? Prædictas Moniales Regularibus subiectas quis abfolvat à censuris, & à casibus reservatis? Quis iisdem morientibus assistat?

S U M M A R I U M.

- 1 Confessarii Monialium, subiectarum Regularibus, à quibus eligantur, ac approbentur?
- 2 Generales, ac alii Prælati Regulares an audiant Confessiones suarum Monialium?
- 3 Prælati Regulares possunt dare suis Monialibus Confessarium etiam secularem, vel alterius Ordinis.
- 4 Stipendium Confessariorum qualiter à Monialibus solvendum?
- 5 Socius Confessarii Regularis an cum ipso ingredietur clausuram Monialium?
- 6 Moniales Regularibus subiectæ à quibus abfolvantur à censuris, & à casibus reservatis? opiniones tres.
- 7 Monialibus moribundis an assistere possit Confessarius?

DE Confessariis Monialium, quæ sunt subiectæ Regularibus, hæc quinque sunt breviter videnda.

Primo: À quibus ipsi sunt eligendi, ac approbandi?

Secundo: Eorum stipendium annuum qualiter solvendum?

Tertio: An conducant secum socium in clausuram?

Quarto: Hæc Moniales per Quos abfolvantur à censuris, & à casibus reservatis?

Quinto: An Confessarius assistat moribundæ Moniali usque ad expirationem Animæ?

Quo ad Primum. Confessarii audituri Confessiones Sacramentales Monialium subiectarum Regularibus, sunt quidem eligendi per ipsorum Superiores, ac Præ-